

Sygnatura akt I C 1343/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 28-08-2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Dominika Romanowska

Protokolant: Błażej Łój

po rozpoznaniu w dniu 28-08-2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko Skarbowi Państwa - (...)we W.i (...) w P.

- o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda M. P.na rzecz strony pozwanej Skarbu Państwa – (...) kwotę 285,96 zł tytułem kosztów procesu.

Na oryginalnie właściwy podpis,-

UZASADNIENIE

Powód M. P.w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – (...) w P.oraz (...)we W.wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych polegające na tym, że odbywał karę pozbawienia wolności w warunkach niewłaściwych, co spowodowało naruszenie prawa do humanitarnego traktowania, godności osobistej, jak również prywatności powoda.

Powód podniósł, że w okresie od 22.10.2003r. do 22.10.2004 r. odbywał karę pozbawienia wolności w (...)w P., a następnie od 17.02.2010 r. do dnia dzisiejszego przebywał w różnych okresach w (...)w P.oraz w (...) we W.przy ul. (...). W obu wskazanych jednostkach penitencjarnych powód odbywał karę w warunkach przeludnienia, w celach 2-6 –osobowych. Powód zarzucał, że przebywanie w celach o tak małej powierzchni przypadającej na jednego skazanego nie pozwala mu na zachowanie podstawowych środków higieny oraz rodzi obawę zarażenia się wirusem HIV i HCV. Powód zarzucał również, że warunki bytowe i sanitarne uniemożliwiają mu utrzymanie higieny osobistej, naruszając jednocześnie prawo do prywatności. Z kolei brak prywatności sprzyjał nękanii ze strony współosadzonych oraz związanej z tym eskalacji agresji pomiędzy więźniami.

W opinii powoda przebywanie w takich warunkach uwłacza ludzkiej godności i godzi w podstawowe prawa człowieka, które gwarantuje obywatelom Konstytucja RP oraz Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych, co spowodowało naruszenie jego dóbr osobistych. W tym stanie rzeczy powód żądał zasądzenia na jego rzecz zadośćuczynienia, powołując jako podstawę prawną art. 24 w zw. z art. 448 Kodeksu cywilnego.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Skarb Państwa – (...)we W.oraz (...)w P., zastępowana przez (...)wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Strona pozwana wskazała, że powództwo nie ma podstaw faktycznych i prawnych. W pierwszej kolejności strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń powoda związanych ze zdarzeniami sprzed 3 lat przed wniesieniem powództwa. W kontekście zarzutu przebywania w warunkach przeludnienia pozwany zarzucił, że powód nie wykazał

powyższej okoliczności, jak również tego, by doszło do naruszenia jego dóbr osobistych. Pozwany podkreślał również, że po dniu 06.12.2009 r. powód winien przedstawić stosowne decyzje o umieszczeniu go w celi przeludnionej, określone w art. 110 §2b k.k.w., czego w niniejszej sprawie powód nie uczynił. Odnośnie warunków socjalno-bytowych w jednostkach penitencjarnych pozwanego pozwany wskazywał, iż warunki te odpowiadają przepisom prawa, a tym samym nie można ich uznać za nieludzkie czy niehumanitarne. Cele wyposażone są w odpowiednią ilość sprzętu kwaterunkowego, a kąpiki sanitarne są prawidłowo obudowane, zapewniające pełną intymność.

Pozwany zarzucał ponadto, że powód nie wykazał zaistnienia i niego szkody bądź krzywdy oraz normalnego związku przyczynowego pomiędzy wywodzoną szkodą a zachowaniem pozwanego Skarbu Państwa, jak również naruszenia jego dóbr osobistych. Pozwany podkreślał, że działaniom organów postępowania wykonawczego podejmowanym w stosunku do powoda nie towarzyszył zamiar poniżenia czy upokorzenia. Uwzględniając zawiadomienie sądu penitencjarnego o zagęszczeniu cel, należy stwierdzić brak przesłanki bezprawności w działaniach funkcjonariuszy publicznych. W dalszej kolejności pozwany zarzucał, iż niedopuszczalne jest zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz powoda już choćby z tej przyczyny, że pozwanym jest Skarb Państwa, a nie osoba fizyczna, natomiast przepis art. 24§1 k.c. w zw. Z art. 448 k.c. ma zastosowanie tylko do osoby fizycznej. Ponadto, w ocenie pozwanego, realizacja przez powoda roszczeń cywilnoprawnych w takim kształcie jak w niniejszej sprawie jest nadużyciem prawa podmiotowego (art. 5 k.c.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód M. P.przebywał w (...) we W.w okresach: od 19 lutego 2010 roku do 12 maja 2010 roku, od 09 czerwca 2010 roku do 23 czerwca 2010 roku oraz od 08 września 2010 roku do 03 stycznia 2011 roku, gdzie odbywał karę pozbawienia wolności między innymi za czyny z art. 286§1 w zw. z art. 64 §1 Kodeksu karnego.

(okoliczność bezsporna, a ponadto – akta osobopoznawcze powoda, przesłuchanie powoda k. 257-259)

Powód w trakcie pobytu w (...) we W.przebywał w różnych celach, w których miał zapewnioną kodeksową normę powierzchni mieszkalnej, tj. minimum 3 m² na osadzonego. Jedną z cel zajmowanych przez powoda była dwuosobowa, natomiast druga stanowiła dawną świetlicę, w której łącznie przebywało dziewięć osób.

(dowód: pismo Kierownika Działu Ewidencji (...) we W.z 31.01.2011 r. k. 42, zeznania świadka S. G.k. 201)

Odbywając karę pozbawienia wolności w (...) we W.powód okresowo przebywał w jednej celi z osobą zakażoną wirusem HCV. Powód zgłaszał szereg skarg na warunki bytowe w (...) we W., które rozpatrywane były najczęściej odmownie, jako bezzasadne.

(dowód: zeznania świadka S. D. k. 201, zeznania świadka S. Ł. k. 212-213)

W (...) we W.cele mieszkalne wyposażone są w otwierane okno oraz otwór wentylacyjny umożliwiający wymianę powietrza. Cele są wyposażone w sprzęt kwaterunkowy zgodnie z właściwymi przepisami, który jest na bieżąco, w miarę potrzeb oraz posiadanych środków, naprawiany. Kąpiki sanitarne oddzielone są od celi mieszkalnej osłoną wykonaną z płyty paździerzowej oraz zasłonką z materiału zamykającą wejście do kąpika. W celach jest dostęp do zimnej wody. Raz w tygodniu osadzeni mają możliwość korzystania z kąpeli w łaźni. Osadzonym są wydawane środki czystości i środki higieny osobistej. Mają oni również możliwość dokonywania dodatkowych zakupów artykułów higienicznych na własny koszt.

(dowód: informacja z (...) we W.z 28.01.2011 r. k. 43-44, zeznania świadka W. G.k. 157-158)

Podczas pobytu w (...) we W.powód miał zapewniony dostęp do opieki medycznej. M. P.wielokrotnie konsultował swój stan zdrowia u lekarza internisty i neurologa. W procesie diagnostycznym wykonywano szereg badań specjalistycznych. Po konsultacjach lekarskich zdarzało się, że powód odmawiał przyjmowania zaleconych leków, bądź poddania się dalszym badaniom.

(dowód: odpowiedź na skargę powoda z dnia 27.01.2011 r. k. 41, książka zdrowia osadzonego)

W (...)w P.powód przebywał w okresach od 22 października 2003 roku do 22 października 2004 roku, a następnie od 12 maja 2010 roku do 09 czerwca 2010 roku oraz od 23 czerwca 2010 roku do 08 września 2010 roku. W ostatnim okresie pobytu powód, decyzją z dnia 07.07.2010 roku, został umieszczony w celi mieszkalnej, której powierzchnia wynosiła poniżej 3 m², lecz nie mniej niż 2 m². Decyzja ta jednak jeszcze tego samego dnia została uchylona przez Dyrektora (...) w P., wskutek czego powoda przeniesiono do celi nieprzeludnionej.

(dowód: akta osobopoznawcze powoda, decyzja nr (...) z 07.07.2010 r. k. 4)

W (...)w P.osadzeni posiadają w celach odpowiedni sprzęt kwaterunkowy, który na bieżąco jest uzupełniany. Cele okresowo są remontowane, gdy ich stan tego wymaga. Osadzeni raz w miesiącu otrzymują przydział środków czystości. Osoby odbywające karę pozbawienia wolności mają dostęp do stałej opieki lekarskiej. Wyżywienie osadzonych przygotowywane jest według przepisów określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wartości dziennej normy wyżywienia oraz rodzaju diet wydawanych osobom osadzonym w (...)i (...).

(dowód: zeznania świadka J. C. k. 142-143, zeznania świadka D. A. k. 177)

W wyniku wizytacji (...)w P.przez sędziego penitencjarnego w 2010 roku stwierdzono, że w poddanej kontroli jednostce penitencjarnej w prawidłowy sposób funkcjonuje izba chorych raz gabinet stomatologiczny, które zostały częściowo wyremontowane w 2008 roku. Świadczenia specjalistyczne w ramach ambulatorium w (...)w P.udzielane są m in. z zakresu okulistyki, laryngologii, pulmonologii, neurologii i psychiatrii. Przyjęcia lekarskie odbywają się codziennie, zaopatrzenie w leki jest dobre. W sprawozdaniu z wizytacji stwierdzono również, że działalność kulturalno-oświatowa na terenie(...) w P.prowadzona jest w sposób prawidłowy i zawiera szeroką ofertę dla skazanych.

(dowód: sprawozdanie z wizytacji (...) w P.k. 82-88)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedstawiony wyżej stan faktyczny sprawy, który stanowił podstawę rozstrzygnięcia jakie zapadło w wyroku, został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów w postaci protokołu kontroli przeprowadzonej w (...)w P., pism dyrektora (...)we W., pisma lekarza ambulatorium (...)we W., notatek kierownika działu ewidencji oraz działu kwatermistrzowskiego (...) we W., a także dokumentów znajdujących się w aktach osobopoznawczych powoda. Ponadto Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dowodu z zeznań świadków J. C., D. A., S. Ł.i S. D.oraz częściowo oparł się na dowodzie z przesłuchania powoda.

W niniejszej sprawie powód domagał się zadośćuczynienia za wyrządzoną mu przez pozwanego krzywdę wynikającą z niezapewnienia mu odpowiednich warunków bytowych podczas odbywania kary pozbawienia wolności, na skutek których miało dojść do naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci godności, prywatności oraz prawa do humanitarnego traktowania.

Ze względu na stanowisko pozwanej zaprezentowane w odpowiedzi na pozew, w pierwszej kolejności wymagał rozważenia podniesiony w sprawie zarzut przedawnienia roszczeń powoda. Roszczenia te bowiem powód wywodził z faktu naruszenia dóbr osobistych, jakie miały miejsce m in. w czasie jego pobytu w (...) w P.w okresie od 22.10.2003r. do 22.10.2004 r.

Zdaniem Sądu stwierdzić należy, że skoro przepis art. 24 k.c. przewiduje, że odpowiedzialność majątkowa za naruszenie dóbr osobistych możliwa jest na zasadach przewidzianych w kodeksie cywilnym, a więc odsyła m in. do art. 448 k.c., to do majątkowego roszczenia o zasądzenie zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych

na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. należy stosować terminy przedawnienia przewidziane dla roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym.

Kwestię przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym reguluje obecnie w art. 442¹ k.c. Zgodnie z tym przepisem, roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Powyższy przepis został wprowadzony do kodeksu cywilnego na mocy ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2007, Nr 80, poz. 538), która weszła w życie 10 sierpnia 2007 r. Ta sama ustawa uchyliła zarazem poprzednio obowiązujący przepis art. 442 k.c., który również ustanawiał trzyletni termin przedawnienia dla roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, liczony od dnia w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Stosownie do art. 2 cyt. ustawy nowelizującej do roszczeń, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a według przepisów dotychczasowych w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, stosuje się przepisy art. 442¹ k.c. (obecnie obowiązujące).

Biorąc pod uwagę treść sformułowanych przez powoda zarzutów odnośnie warunków bytowych w pozwanych jednostkach penitencjarnych zdaniem Sądu należało stwierdzić, że powód już w trakcie kiedy dochodziło do wskazanych przez niego zaniedbań, miał wiedzę zarówno co do swojej szkody, jak i osoby zobowiązanej do jej naprawienia. Zdawał sobie bowiem sprawę, co naruszało jego dobra osobiste i kto jest za to odpowiedzialny. Skoro zaś powód wystąpił z pozwem w niniejszej sprawie w dniu 15 listopada 2010 r., podniesiony przez stronę pozwaną zarzut częściowego przedawnienia roszczeń powoda należało uznać za zasadny, a więc przedawnione są – na zasadzie powołanego wyżej art. 442 k.c. te roszczenia, które wynikają z twierdzeń powoda dotyczących pobytu w (...) w P.w okresie od 22 października 2003 roku do 22 października 2004 roku. Właściwą chwilą dla określenia początku trzyletniego biegu przedawnienia jest bowiem moment „dowiedzenia się o szkodzie”, gdy poszkodowany „zdaje sobie sprawę z ujemnych następstw zdarzenia wskazujących na fakt powstania szkody”; inaczej rzecz ujmując, gdy ma „świadomość doznanej szkody” (por. uchwałę składu 7 sędziów SN z 11 lutego 1963 r., III PO 6/62, OSNCP 1964, nr 5, poz. 87).

Przechodząc do merytorycznej oceny roszczenia powoda (w zakresie, w jakim nie uległo ono przedawnieniu) na wstępie należy wskazać, że podstawę prawną zgłoszonego w pozwie żądania stanowił przepis art. 23 w zw. z art. 24 w zw. z art. 448 Kodeksu cywilnego, zaś niezapełnienie mu odpowiednich, wymaganych przepisami, warunków bytowych powód upatrywał przede wszystkim w nadmiernym przeludnieniu (...)w P.oraz (...) we W.i wynikających z tego konsekwencji szczegółowo opisanych w pozwie. Dla oceny zasadności zawartego w pozwie żądania niezbędne było zatem ustalenie, czy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że strona pozwana dopuściła się naruszenia wymienionych w pozwie obowiązków oraz czy fakt ten spowodował naruszenie dóbr osobistych powoda.

Zgodnie z art. 23 Kodeksu cywilnego dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Art. 24 Kodeksu cywilnego określa z kolei środki ochrony dóbr osobistych, wskazując że ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonania naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności aby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie, a na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. W zakresie żądania zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych cytowany art. 24 Kodeksu cywilnego odsyła więc do przepisów o czynach niedozwolonych, w szczególności do art. 448 Kodeksu cywilnego, w myśl którego w razie naruszenia dobra osobistego Sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, m. in. odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Dodać należy, że podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa stanowi przepis art. 417 k.c., zgodnie z którym a szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub

zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że to na powódzie, jako żądającym ochrony dóbr osobistych spoczywał ciężar dowodu, iż dobra te zostały naruszone przez działania pozwanego Skarbu Państwa. Zgodnie bowiem z regułą wynikającą z art. 6 Kodeksu cywilnego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przerzucenie ciężaru dowodu na pozwanego w procesie o ochronę dóbr osobistych, przewidziane w art. 24 k.c. dotyczy tylko bezprawności działania zagrażającego dobrom osobistym lub powodującego ich naruszenie – w razie udowodnienia przez powoda ich faktycznego naruszenia przez wskazane jednostki organizacyjne Skarbu Państwa, pozwany w celu uniknięcia odpowiedzialności musiałby wskazać, że działania powodujące naruszenie były zgodne z prawem.

W ocenie Sądu, przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie potwierdziło zarzutów powoda dotyczących niewłaściwych warunków bytowych we wskazanych w pozwie jednostkach penitencjarnych.

W szczególności stwierdzić należy, iż w toku niniejszego postępowania powód nie wykazał, by w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w (...)we W., czy (...)w P., przebywał w celach przeludnionych. Z przedłożonego przez stronę pozwaną pisma kierownika działu ewidencji (...)we W.z dnia 31 stycznia 2011 roku (k.42) jednoznacznie wynika, iż w trakcie pobytu w (...)we W.powód przebywał w celach, w których miał zapewnioną kodeksową normę powierzchni mieszkalnej, to jest minimum 3 m² na osadzonego. Powyższą okoliczność potwierdził również w swoich zeznaniach świadek W. G.. Zebrane w sprawie dowody, m in. w postaci decyzji dyrektora (...) w P. uchylającej decyzję o umieszczeniu powoda w celi przeludnionej, jak również zeznania świadka J. C.pozwalają nadto stwierdzić, że ustalona w przepisach norma powierzchniowa przypadająca na osadzonego, była przestrzegana również w trakcie pobytu powoda w (...)w P.. W świetle powyższego, zarzuty powoda dotyczące przebywania w warunkach przeludnienia, należało uznać za niezasadne.

Oceniając dalsze sformułowane przez powoda zarzuty dotyczące niewłaściwych warunków sanitarnych, higienicznych, czy też rzutujących na prywatność osadzonych w pierwszej kolejności podnieść należy, że w obu jednostkach penitencjarnych osadzeni, w tym powód, mają dostęp do podstawowych środków higieny osobistej oraz środków czystości. W celach istotnie jest zimna woda, niemniej jednak osadzeni posiadają możliwość w każdej chwili i zgodnie z potrzebami zagotować wodę w czajnikach lub przy użyciu grzałki, zaś raz w tygodniu korzystają z łaźni.

Jedynym zarzutem, który w ocenie Sądu był częściowo zasadny, był zarzut naruszenia prywatności w związku z umiejscowieniem i organizacją kąpieliska sanitarnego w celi, co niewątpliwie może powodować dyskomfort dla osób osadzonych w placówce penitencjarnej. Jednocześnie wskazać należy, że bezsprzecznie sam fakt osadzenia, w warunkach więziennych wiązać musi się z pewną ingerencją w sferę prywatności osadzonych. Sama natura kary pozbawienia wolności, charakteryzuje się ingerencją w przedmiotową sferę praw i wolności. Powód jednak, podobnie jak każdy inny obywatel, popełniając czyn zabroniony i licząc się z możliwością ukarania karą pozbawienia wolności, musi jednocześnie mieć na uwadze, że ograniczeniu ulegnie jednocześnie szereg innych jego praw i wolności. W ocenie Sądu prawo do prywatności jest jednym z tych przywilejów obywatelskich, które w warunkach odbywania kary pozbawienia wolności ulegają ograniczeniu. Nie bez znaczenia dla oceny powyższego zarzutu jest fakt, iż powód odbywa karę za czyny dokonane w warunkach powrotu do przestępstwa, a zatem przebywając uprzednio w warunkach penitencjarnych musiał zdawać sobie sprawę z tego, w jakich warunkach będzie odbywał karę pozbawienia wolności. Tym samym sąd uznał, iż stwierdzone naruszenie nie zintensyfikowało negatywnych skutków związanych z odbywaniem kary w warunkach izolacyjnych.

W dalszej kolejności należy podnieść, iż zgromadzone w sprawie dowody, w tym w szczególności książka zdrowia powoda, zdaniem Sądu nie potwierdziły zarzutu powoda odnośnie nieprawidłowej opieki medycznej w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu mając na względzie częstotliwość wizyt lekarskich, na które zgłaszał się powód w jednostkach penitencjarnych, należy raczej stwierdzić, że miał on zapewnioną szerszą opiekę medyczną, aniżeli chorzy na wolności, którzy niejednokrotnie zmuszeni są przez wiele miesięcy oczekiwać na

wyznaczenie terminu konsultacji. Formułując zarzuty względem świadczenia nienależytej opieki zdrowotnej powód zdaje się pomijać fakt, że funkcją (...) nie jest specjalistyczne leczenie osadzonych, lecz zapewnienie standardowej opieki, umożliwiającej skazanym odbywanie kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu realizowany przez pozwane jednostki zakres opieki medycznej w stosunku do powoda jak dotąd był adekwatny do zgłaszanych przez niego problemów, w aktach powoda brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na fakt nieuzasadnionej odmowy udzielenia mu pomocy medycznej. Znajdujące się w książce zdrowia powoda wpisy potwierdzają natomiast, że to powód odmawiał poddania się badaniu, lub kwestionował zastosowane leczenie.

W przekonaniu Sądu nieuprawniony jest nadto zarzut powoda dotyczący narażenia go na zakażenie wirusem HCV poprzez osadzenie go w celi z osobą będącą nosicielem HCV. Podkreślić należy, że w świetle obowiązujących przepisów nie tylko brak jest podstaw do izolowania nosiciela wirusa HIV czy HCV od innych skazanych, co więcej, mogłoby to być pochytywane jako dyskryminacja z uwagi na chorobę. Zaakcentować trzeba, że każdy osadzony informowany jest przy przyjęciu do jednostki penitencjarnej o konieczności przestrzegania zasad higieny osobistej. Utrzymanie higieny osobistej oraz nawyków higienicznych w wystarczającym stopniu zabezpiecza przed zarażeniem się wirusem HCV, bez konieczności izolowania osoby będącej nosicielem.

Nieuzasadniony był również zarzut powoda dotyczący braku zajęć kulturalno- oświatowych w jednostkach penitencjarnych, w których odbywał i nadal odbywa karę pozbawienia wolności. Dla przykładu można wskazać, że fakt zapewnienia osadzonym szerokiej oferty kulturalnej potwierdził sędzia penitencjarny w sprawozdaniu z wizytacji w (...) w P..

W świetle całokształtu poczynionych rozważań Sąd doszedł do przekonania, że nie było podstaw do uwzględnienia roszczenia majątkowego powoda. Sąd miał na względzie przede wszystkim fakt, iż nie wykazał on, ażeby rozmiar jego cierpienia uzasadniał zasądzenie na jego rzecz kwoty żądanej w pozwie, ani sumy, jakiej domagał się na wskazany cel społeczny. Powód nie podał w pozwie i w toku rozpoznania sprawy, jakie negatywne skutki w jego sferze psychicznej i fizycznej wywoływało większe niż przewidują przepisy zagrożenie w celach. Odczuwanie negatywnych emocji jest związane z samą istotą odbywania kary izolacyjnej, wynikającym z tego ograniczeniem w sferze prywatności, brakiem swobody dokonywania wyborów, koniecznością przebywania w towarzystwie innych, przypadkowych osób, świadomości izolacji i perspektywą dalszego jej trwania. Nie sposób także pominąć tego, że kara pełni w systemie społecznym funkcję sprawiedliwościową i zmierza do wyrównania swoistej krzywdy, jaką powód wyrządził popełniając przestępstwa). Innymi słowy, to że odbywając karę powód może mieć poczucie pewnego dyskomfortu jest właśnie istotą dolegliwości karnej i funkcją kary, jaka ma u niego wywołać przeświadczenie, że naruszanie ładu społecznego i prawnego zawsze będzie wiązać się z nieuchronną reakcją Państwa stojącego przeciw na straży tego ładu. Dopóki zaś stopień tych dolegliwości nie przekracza tego co mieści się w istocie kary i nie osiąga stopnia traktowania nieludzkiego (a tego powód nie wykazał) brak jest zdaniem Sądu podstaw do zasądzenia zadośćuczynienia.

Mając na uwadze powyższe względy powództwo należało oddalić, o czym Sąd orzekł w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd stosownie do art. 98 k.p.c. zasądził od powoda – jako strony przegrywającej sprawę - na rzecz Skarbu Państwa – (...)kwotę 285,96 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na zasądzone od powoda koszty procesu składały się koszty związane ze stawiennictwem radcy (...) na rozprawie w dniu 28.08.2013 r. w kwocie 165,96 zł oraz koszty zastępstwa prawnego w kwocie 120 zł, ustalone w oparciu o treść §10 pkt 25 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.).

Zarządzenie:

1. odnotować;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz (...);

3. kal. 14 dni.